

og enkelte Bemærkninger i Motiverne maatte kunde vække nogen Tvivl, anse det for klart efter Alt, hvad der er udtalt i Begyndelsen af Motiverne, at det har været Hensigten med Loven at imødekomme det Forslag, som Kommissionen har formuleret i sin Indstilling under Nr. 2, og som findes aftrykt i Motiverne. Men forholder dette sig rigtigt, tør det vel ogsaa anses givet, at det har været Meningen, at Gjennemførelsen af Forslaget skulde ske væsentlig efter den Grundtanke, Kommissionen har havt dermed og som ses af Betænkningen Pag. 9 og 10, hvor det, efter at de Børn, hvis Egener ere perfektible til en vis Grad, ere omhandlede, hedder:

„For en stor Del af disse Børns (Landsvage) Vedkommende træder imidlertid Hensynet til Beskæftigelsen mere eller mindre fuldstændigt i Skygge, samtidsigt med at Tilsynet og Pleien taber sin rent pædagogiske Natur og antager Karakteren af en Lægebehandling. Dette hænger sammen med, at Landsvækkelsen, der hos disse Børn i Almindelighed har en betydelig Styrke og Udstrækning, er kompliceret med andre Uttringer af Hjernefygdomme, der til sine Lidet eller mere stadigt absorbere hele Opmærksomheden eller gjøre Krav paa eiendommelige Forholdsregler. Hertil høre de mange aandsvage Børn, der lide af Lamheder eller Kræmper, der ere urenlige, der angribes af akut optrædende Sindsforstyrrelser, af Ustyrlighed, Hæftighed, Vildelser og Eignende. I Almindelighed forsøge disse Ansald lidt efter lidt Svækkelsen af de sjælelige Egener og bevirke, at Børnet vanskeligt, undertiden kun med Fare for sig selv og Omgivelsesne kan forblive i Hjemmet“.

Efter at Betænkningen derpaa har foreslaaet, at der for de aandsvage Børn, hvis Egener kunne udvilles, oprettes en Undervisnings- og Opdragelsesanstalt, og for de aandsvage Børn, der ikke længer ere modtagelige for Skoleundervisning, indrettes en Pleieafdeling, vedbliver den:

„Medens en saadan af Staten oprettet, ledet og for Fremtiden sikret Anstalt (som omfattede de ovenfor nævnte 2 Afdelinger) vil træde i de to førstnævnte Formeraals Tjeneste, maa man med det Sidste for Die, (nemlig at mange Ibioter hverken kunne udvilles eller dresferes og derhos endog ere farlige for dem selv og Andre), kræve Oprettelsen af et Asyl, hvis Indretning og Ledelse i Hovedtrækkene ganske maa falde sammen med den, der har staaet sin Prøve i Pleieafdelingerne for uhelbredelige Sindsfyge i Statens Sindsfygeasyl, kun at et saadant Asyl, som det her paatænkte, ret vel kunde tænkes at være tarveligere og mere fjernet fra alt Monumentalt“.

Medens vi nu maatte kunde have fundet det naturligt at benytte Privates Kræfter, hvis Lovforslaget var gaaet ud paa ved Tilbud af Statens Midler at udvide eller udvilde enten de allerede bestaaende private Undervisnings- og Opdragelsesanstalter eller de saakaldte Pleieafdelinger og Pleiehjem, forekommer det os ingenlunde naturligt, at Anlægget af en, efter sit Formaal fra disse saa aldeles forskjellig, Anstalt, hvis Karakter betegnes som en Sindsfygeanstalt for Uhelbredelige — skulde paabegyndes som et Privatforetagende, der blev baaret ved i Fremtiden ubegrændsede Tilbud af Statens Midler, al den Stund det er erkjendt og udtalt af de Mænd, der særligt have beskæftiget sig med abnorme Børn, at Ibiotvæsenet i det Hele bør lægges i Statens Haand paa samme Maade som Forsorgen for Blinde og Døvsomme, og al den Stund alle Sindsfygeanstalter allerede ere Statsanstalter.

Der skulde i alt Fald efter vor Formening kunne ansøres vægtige Grunde fra Sagens andre Sider for at tilraade en saadan Ordning, vægtigere end dem, som Motiverne fremhæve, nemlig, at Asyls Anlæg som Privatforetagende utvivlsomt vil blive billigt; at Sagen hurtigt vil blive fremmet ad privat Vej, da der allerede foreligger et Tilbud fra en Privatmand, der i det Væsentlige ikke fredestiller de Fordringer, der maa gjøres; hvortil vel endnu kunde føies, at det er tvivlsomt, hvor vidt Lovgivningsmagten nogeninde vil bevilge Midlerne til et Statsasyl for Ibioter.

Hertil maa vi nemlig erindre, at, om det end maa indrømmes, at et Asyl „efter Tilbudet“ vilde, som Privatforetagende, maatte blive tilveiebragt for et mindre Pengebeløb, end hvis det anlægges for Statens Regning, er Sagen dermed ikke afgjort; thi det, hvorpaa det formentlig kommer an, hvis der er Alvor i Hensigten til, at Staten i en tænkelig Fremtid vil overtage Ibiotvæsenet, er, at hvad her besluttes som en Begyndelse, bliver, enten det er lidt større eller mindre, udført som en Del af et velovervejet Hele og udført saa godt, at det med en Fremtids Udvikling for Die (Betænkning, Pag. 11); saaledes at ikke blot Børn, men ogsaa Vagne kunde finde Plads i Asyl, kan danne Rjærnen, hvoraf det Hele kan udvikle sig. Men hertil egner sig ikke et Komplex af ældre